

Tammi

Tämä
todellakin
ON
rakkaus-
tarina.

Nick ja
Charlie
Alice Oseman

Englanninkielinen alkuteos *Nick and Charlie*
ilmestyi Isossa-Britanniassa e-kirjana 2015 ja painettuna 2020.
(HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollinsPublishers Ltd)
Teksti ja kuvitus © Alice Oseman 2015, 2020
Kansi © HarperCollinsPublishers Ltd 2020
All rights reserved.

Translation © translated under licence from HarperCollinsPublishers Ltd
The author/illustrator asserts the moral rights to be identified
as the author/illustrator of the work.

Sitaatin Jane Austenin kirjasta *Ylpeys ja ennakkoluulo*
on suomentanut Kersti Juva (Teos, 2013).
Suomenkielinen laitos © Johanna Auranheimo ja Tammi, 2023
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-5455-5
Painettu EU:ssa

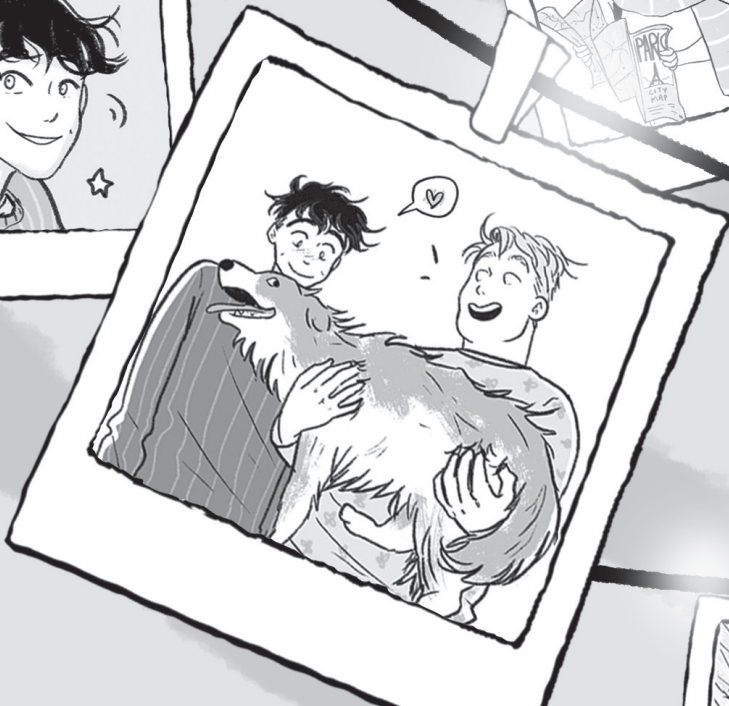
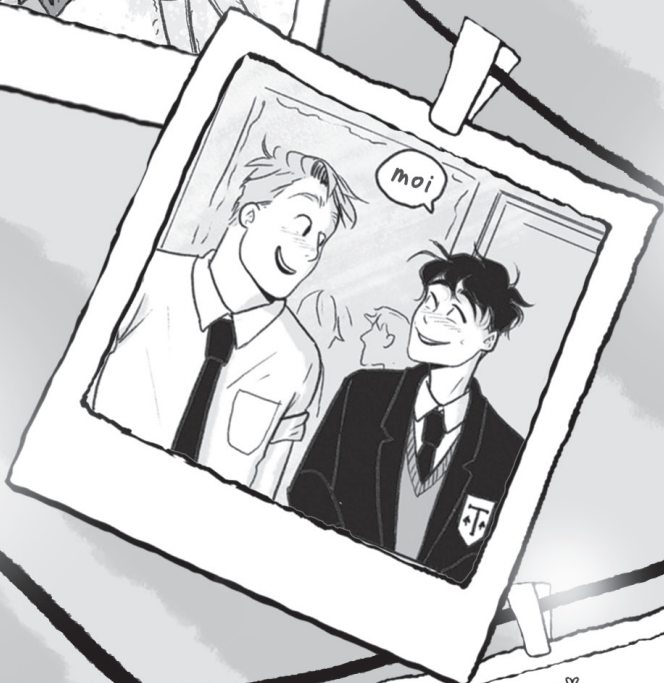
Tämä
todellakin
ON
rakkaustarina.

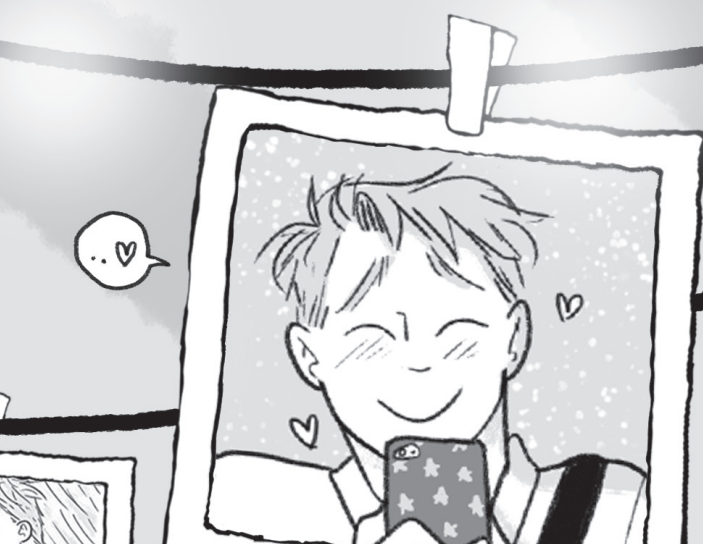
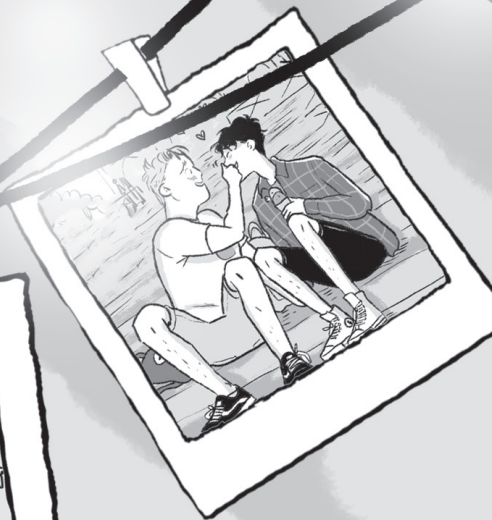
Nick
ja
Charlie
Alice Oseman

Suomentanut Johanna Auranheimo

TAMMI
HELSINKI

”Vailla sen kummempia tunteita”, sanoi Elizabeth nauraen. ”Voi Jane, pidä varasi.”

”Lizzy hyvä, et kai luule minua niin heikoksi, että olisin enää vaarassa?”

”Minä luulen, että olet suuressa vaarassa houkutella hänet rakastumaan sinuun yhtä palavasti kuin ennen.”

Ylpeys ja ennakkoluulo, Jane Austen

YKSI

Charlie

Truhamin poikakoulun johtajaoppilaana olen ehtinyt tehdä kaikenlaista. Olen juonut viinikännit vanhempainillassa. Olen esiintynyt valokuvissa pormestarin kanssa kolme kertaa. Olen saanut vahingossa seiskaluokkalaisen itkemään.

Mikään ei kuitenkaan vedä kauheudessaan vertoja sille, että saatan joutua keskeyttämään koulunsa päättävien viimeisen päivän ilakoinnit. Siihen herra Shannon yrittää minua paraikaa suostutella.

Tässä vaiheessa on varmaan hyvä mainita, että poikaystäväni Nick Nelson, jonka kanssa olen seurustellut kaksi vuotta, kuuluu tuohon porukkaan.

”Tuskin panet pahaksesi?” Herra Shannon nojaa

oleskelutilan pöytään, jonka ääressä olen kertaavinani kokeisiin. Oikeasti katson puhelimelta Mac DeMarcon konserttivideota. ”Meininki on lähtenyt vähän käsistä, ja he tottelevat todennäköisemmin sinua kuin minua, eikö vaan.”

”Öö...” Vilkaisen kaveriani Tao Xuta, joka syö suklaarakeita. Hän kohottaa kulmiaan kuin sanoakseen: ”Eipä käy kateeksi.”

En haluaisi suostua.

Oppilaiden viimeisen koulupäivän teema on *High School Musical*. Portin Truham-kyltin yläpuolelle on ripustettu valtava *East High* -kyltti, ja koulun tietokoneilta on soitettu leffan soundtrackia jatkuvalla syötöllä niin, että aina jostain päin kuuluu jokin *High School Musicalin* biisi. Oppilaat järjestivät *What Time Is It* -flashmobin jalkapallokentällä välitunnilla ja ilmaantuivat kaikki kouluun joko punaisissa koripallo- tai cheerleadervaatteissa. Nick päätti, harmi vain, pukeutua koripalloilijaksi.

Aivan kuin siinä ei olisi ollut tarpeeksi, he rakensivat teemasta poiketen tenniskentille pahvilaatikkolinnan, jonka sisällä nyt grillaavat.

”Haluan vain, että grilli sammutetaan.” Shannon selvästi huomaa, ettei minua huvita mennä pahvilaatikkolintaan ja käskeä sataaviittäkymmentä itseäni vanhempaa tyyppiä panemaan pillit pussiin. ”Turvallisuus- ja terveystarve, katsos. Jos joku saa palovamman, minä vastaan siitä vihaisille vanhemmille.”

Hän naurahtaa. Olen ollut johtajaoppilas jo useita kuukausia ja ansainnut herra Shannonin täyden luottamuksen. Aika huvittavaa, koska tottelen häntä hyvin harvoin.

On hyvä pitää puolellaan sekä opettajat että oppilaat. Ystäviä ei kannata hankkia liikaa, vihollisia ei ollenkaan. Siinä neuvoni koulusta selviämiseen.

”Joo, ymmärrän”, sanon.

”Tuhannet kiitokset.” Shannon heristelee vielä sormiaan lähtiessään. ”Muista levätäkin!”

Tao katsoo minua ja lappaa yhä rakeita suuhunsa.

”Et kai oikeasti sano niille grillistä?”

Nauran. ”En. Menen katsomaan, mitä ne puuhaa, ja käsken varomaan Shannonia.”

Toinen kaverini, Aled Last, istuu meitä vastapäätä ja nostaa katseensa. Viimeisen tunnin ajan hän on värikoodannut matikan muistiinpanojaan. ”Voitko tuoda hampurilaisen?”

Nousen seisomaan ja puen bleiserin päälleni. ”Jos niitä on vielä jäljellä.”

Oma vuosiluokkani on jo lukulomalla, ja olen täällä vain ja ainoastaan siksi, että koululla on parempi opiskella kuin kotona. Tao ja Aled ovat samoilla linjoilla. Kukaan meistä ei kuitenkaan haluaisi olla täällä. On vuoden tähän asti kuumin päivä, ja tekisi mieli vain maata jossain jääpussi otsalla.

Meillä on Nickin kanssa suunnitelmia viikonlopuksi. Hänellä ei ole enää koulua, ja minä aion pitää tauon lukemisesta. Nyt on torstai ja menen yöksi Nickille.

Huomenna on Harryn bileet, joihin on kutsuttu kaikki sekä minun että Nickin vuosiluokalta. Lauantaina meillä on rantapäivä. Sunnuntaina suuntaamme Lontooseen.

Ihan kuin emme olisi yhdessä joka viikonloppu muutenkin.

Ihan kuin emme näkisi toisiamme joka ikinen päivä.

Jos minulle olisi kerrottu kolme vuotta sitten, että seitsemäntoistavuotiaana olen ehtinyt seurustella jo kaksi vuotta, olisin nauranut räkäisesti.

”CHARLIE SPRING!”

Harry Greene lähestyy minua käsivarret levällään, kun astun laatikkolinnaan, jonka sisäänkäynnin yläpuolella roikkuu *WILDCATS*-banderolli. Harrylla on yllään kaksitoistavuotiaalle tarkoitettu *High School Musical* -cheerleaderunivormu, joka kaikessa paljastavuudessaan rikkoo varmasti koulun sääntöjä.

Linna on valtava, kahden tenniskentän kokoinen. Naurettavan pahvimäärän lisäksi linnaan on kähvelletty

ainakin kymmenen pöytää eri puolilta koulua, ja kenttien keskellä on hyvin varusteltu grilli. Pari tyyppiä jakelee pihvejä ja sämpylöitä. Nurkassa olevasta langattomasta kaiuttimesta soi *Vampire Weekend*.

Melkein koko viimeinen vuosiluokka on paikalla. Ryhmä on massiivinen, paljon muita vuosiluokkia suurempi – iso osa Higgsin tyttökoulun tytöistä siirtyi Truhamiin sen jälkeen, kun tulipalo tuhosi useamman Higgsin rakennuksen. Mutta ei siitä nyt sen enempää.

Harry panee kädet lanteilleen ja virnistää. ”Mitäs tykkäät?”

Harry Greene on melko lyhyt jätkä, mutta hänellä on erittäin korkea tukka. Hän on myös ehkä koko koulun pahamaineisin yksilö. Osittain siksi, että hän järjestää paljon bileitä, osittain siksi, ettei hän koskaan, ikinä, pidä päätään kiinni.

Kohotan kulmiani. ”Linnasta vai reisistäsi?”

”Sekä että.”

”Molemmat upeita”, tokaisen. ”Hyvää työtä. Jatka samaan malliin.”

Harry tekee askelkyykyn. ”Tiesin, että hame olisi oikea ratkaisu. Pitäisi pukeutua näin useammin.”

”Todellakin.”

Harry oli ennen melko karsea tyyppi – yksi niistä monista vanhemmista pojista, jotka kiusasivat minua, kun olin nuorempi ja meidän koulussa ainoa, joka oli tullut kaapista. Vuosien varrella hän on onneksi kasvanut vähän ihmisenä ja tajunnut, ettei homofobia ole siistiä. Ei sillä, että antaisin anteeksi. Hän on edelleen minun ja Nickin mielestä täysi pelle.

Harry seisoo yhä toinen jalka koukussa ja kysyy: ”Käskikö Shannon sinut tänne? Pilaamaan meidän meiningit?”

”Joo, periaatteessa.”

”Aiotko tehdä niin?”

”En tietenkään.”

Harry nyökkää. ”Hyvin äijä vetää. Tosi hyvin.”

Nickin bongaa yleensä helposti ihmisjoukoista, mutta tänään suurin osa on pukeutunut punaisiin. Ihan kaikki eivät kuitenkaan viitsineet vaivautua. Yksi heistä on siskoni Tori, jolla on yllään Truhamin musta koulupuku. Hän istuu linnan nurkassa sinisellä asfaltilla ja juttelee kaverinsa Ritan kanssa. Häntä ja paria muuta lukuun ottamatta ihmiset sulautuvat valtavaksi punaiseksi massaksi.

”Nick on tuolla.”

Harry viittooo suu virneessä linnan vasempaan takanurkkaan. Hän suuntaa sinne hyräillen *We're All in This Together* -biisiä. Seuraan häntä.

”HEI, NICK!” Harry huutaa yli toisiaan kuvaavien oppilaiden, joilla on kädet täynnä ruokaa ja punaisia muovimukeja.

Ja siinä hän on.

Nick seisoskelee pienessä porukassa ja kääntyy aavistuksen pöllumystyneenä aivan kuin ei olisi varma, oliko vain kuvitellut Harryn äänen.

Olen seurustellut Nick Nelsonin kanssa siitä asti, kun olin neljätoista. Hän tykkää rugbysta ja formuloista, eläimistä (etenkin koirista), Marvelista, tussin äänestä paperilla, sateesta, kenkiin piirtelystä, Disneylandista ja minimalismista. Ja myös minusta.

Hänellä on tummanvaaleat hiukset ja ruskeat silmät, ja hän on minua viisi senttiä pidempi, jos sellaisella nyt on väliä. Minusta hän on aika kuuma, mutta se voi olla ihan mielipidekysymys.

Hän vilkuttaa innokkaasti nähdessään meidät. Kun tulemme vihdoinkin hänen luokseen, hän katsoo minua ja kysyy:

”Kaikki okei?”

Nickin *High School Musical* -asu koostuu punaisista urheilushortseista ja punaisesta hihattomasta paidasta, jonka etumukseen hän on kiinnittänyt surkean ilvestä esittävän piirroksen.

”Et vastannut viestiini”, sanon.

Hän ottaa huikan. ”Piti keskittyä peliin.”

Sitten hän nostaa kertakäyttökameraa, ja ennen kuin ehdin hymyillä tai edes varmistaa näyttäväni edustuskelpoiselta, hän ottaa kuvan.

Peitän kameran kädelläni sekunnin myöhässä.

”Nick!”

Hän nauraa raikuvasti ja kelaat kameran ennen kuin sujauttaa sen taskuunsa. ”Uusi lisäys Charlien pöhköjen kuvien kokoelmaan.”

”Voi ei.”

Harry on jo siirtynyt juttelemaan muiden kanssa, joten Nick astuu lähemmäs. Nostamme kädet automaattisesti vastakkain, ja hän taputtelee kämmeniään hellästi omiani vasten kuin taputusleikissä. ”Jäätkö hetkeksi? Vai aiotko vielä opiskella?”

Vilkuilen ympärilleni. ”En minä mitään opiskellut. Katsoin Mac DeMarcon konsertteja.”

”Ai. Niinpä tietysti.”

Seisoskelemme siinä hetken kämmenet vastakkain, ja sitten Nick sipaisee hiuksiani. Yhtäkkiä tajuan,

että tämä on viimeinen päivä, kun käymme samaa koulua. Vietimme kuusi kokonaista vuotta samassa paikassa joka ikinen arkipäivä, mutta se on taakse jäänyttä elämää. Viimeiset kaksi vuotta olimme pari koulussakin. Söimme lounasta yhdessä, kävimme samoilla tunneilla ja piileskelimme musiikkiluokissa, tietokoneluokissa ja pukuhuoneissa. Kahden vuoden ajan kävelimme kotimatkat auringonpaisteella ja menimme bussilla kylmällä säällä. Nick piirsi naamoja bussin ikkunan huuruun, ja minä nuokuin hänen olkaansa vasten. Se kaikki on nyt takana päin.

Yleensä me puhumme kaikesta, mikä surettaa, ärsyttää tai suututtaa, mutta Nick on todella innoissaan yliopistosta, joten en halua valittaa tai pahoittaa hänen mieltään. Olen hitto vie tehnyt niin ihan tarpeeksi elämäni aikana, mutta... Mutta minä joudun jäämään tänne, ja se on oikeasti aika syvältä.

Kuuluu pieni napsahdus ja röhönauru, ja nostamme katsemme. Harry heiluttelee iloisesti Nickin kameraa.

Poissa silmistä, poissa mielestä?

CHARLIE: "Olen seurustellut Nick Nelsonin kanssa kaksi vuotta. Hän tykkää rugbysta, formuloista, koirista, Marvelista, tussin rahinasta paperilla, sateesta ja kenkiin piirtelystä. Hän tykkää myös minusta."

NICK: "Minun ja Charlie Springin yhteisiä juttuja ovat: Leffojen katselu. Pussailu. Kokkailu. Riitely. Nauraminen. Olemme varmaan vähän tylsiä. Mutta mitä sitten."

Kaikkien mielestä Nick ja Charlie ovat täydellinen pari, täysin erottamattomat. Nickin on kuitenkin aika lähteä opiskelemaan eri kaupunkiin, ja yhtäkkiä kaikki epäilevät, mahtavatko he pysyä yhdessä. Niinpä Nick ja Charlie alkavat itsekkin pohtia, onko heidän suhteensa riittävän vahva.

Totuushan on, että vain harva ensirakkaus
kestää ikuisesti...

Seuraa Alice Osemania
Twitterissä ja Instagramissa
@AliceOseman

N84.2
ISBN 978-952-04-5455-5
Kannen design © HarperCollinsPublishers 2018

